Adrian Păunescu

Poezii

Rugă pentru părinţi

Enigmatici şi cuminţi,
Terminându-şi rostul lor,
Lângă noi se sting şi mor,
Dragii noştri, dragi părinţi.
Chiamă-l Doamne înapoi
Că şi-aşa au dus-o prost,
Şi fă-l tineri cum au fost,
Fă-l mai tineri decât noi.
Pentru cei ce ne-au făcut
Dă un ordin, dă ceva
Să-l mai poţi întârzia
Să o ia de la început.
Au plătit cu viaţa lor
Ale fiilor erori,
Doamne fă-l nemuritori
Pe părinţii care mor.
Ia priviţi-l cum se duc,
Ia priviţi-l cum se sting,
Lumânări în cuib de cuc,
Parcă tac şi parcă ning.
Plini de boli şi suferind

Ne întoarcem în pământ,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiaţi-l pe părinţi.
E pământul tot mai greu,
Despărţirea-l tot mai grea,
Sărut-măna, tatăl meu,
Sărut-măna, mama mea.
Dar de ce priviţi aşa,
Fata mea şi fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei mă duc şi eu.
Sărut-măna, tatăl meu,
Sărut-măna, mama mea.
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetiţa mea,
Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetiţa mea.
Steaguri albe
Mă rog cu puterea cuvântului
Pentru copiii pământului,
Mă rog cu dulceaţa colinzilor
De sănătatea părinţilor.
Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.
Mă rog cu lumina minunilor
În amintirea străbunilor,
Mă rog cu nădejdile omului
De echilibrul atomului.
Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.
Mă rog cu putinţa mătuşilor
Contra venirii cenuşilor,
Mă rog cu blândeţea din flaute
Un happy end să ne caute.
Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.
Mă rog cu pecete de fulgere

Să ne ferim de distrugere,
Mă rog cu puterea cuvântului
De sănătatea pământului.
Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe
Iubiţi-vă pe tunuri
Mă voi feri ca de foc de pericolul
Că dragostea să devină
Obiect al meditaţiei,
Al speculaţiei,
Al filozofiei.
Ferească Dumnezeu
De acea dragoste retorică,
În stare să ucidă
Numai eroii
Pe scenele de scândura uscată.
Alt fel de dragoste am trăit eu
În zilele şi-n nopţile vieţii mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Şi nici un regizor
Nu mi-a putut iscăli pieptul
Cu biata lui cerneală roşie,
De care s-au învrednicit toţi actorii.
Eu însumi am ceva teatral
În fiinţa mea.
Dar eu nu sunt actorul,
Eu nu sunt regizorul,
Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joacă atâţia.
Adolescenţi şi adolescente
Se vor regăsi teatral
În poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boală de care voiesc să mă lepăd
Şi nu pot.
Căci nici o boală nu devine

Mai mică în tine
Dacă se molipsesc şi alţii de ea;
O, dragostea mea devăstătoare,
Câţi tineri îşi vor face iluzia
Că-l poţi salva când te vor citi
În cuvintele mele.
Nu există propriu-zis experienţă umană,
Nimic nu e valabil decât o singură dată,
Ca o seringă în vremea modernă.
Totul se aruncă după folosinţă,
Înclusiv dragostea unui poet
Citită în cărţile lui.
Nici Biblia nu foloseşte,
Nici Biblia n-are un conţinut exemplar,
Experienţa din Cântarea Cântărilor
Se pierde ca un proces verbal de şedinţă,
Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales
Din toate acele cuvinte,
Decât plăcerea estetică.
Eu simt autorul tragediei,
Eu declam împreună cu actorii,
Eu fac fibrilaţie la inimă odată cu regizorii,
Eu aplaud şi huidui împreună cu spectatorii,
Eu mă spânzur împreună cu administratorul teatrului
În acest final de veac
În care dragostea
A ajuns atât de prost vandabilă.
Se joacă, dragii mei,
Tragedia dragostei
În faţa scaunelor goale.
Murim şi nimeni nu se uită la noi,
Actorii turbează pe scândura goală
Şi poate ca de-atâta singurătate
În sălile în care joacă
Ei încep să ia în serios
Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip să scap de aceste cuvinte,
A trebuit să vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea
Să-şi omoare toţi eroii,
Ştiind
Că vă fi absolvit de marea lui vină
Pentru că, între timp, oricum,
Toţi aveau să moară,
De moarte firească.
Dar eu sunt poet liric,
Eu încă n-am deprins învăţul
De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devoră persoana întâi.
Şi de-atâtea ori am simţit nevoia
Să mă salvez cu un plural al majestăţii
Şi n-am putut şi unii dintre voi
Au numit, prosteşte,
Această care mi s-a întâmplat,
Egoism.
Şi nici nu am blestemată
Răceala de cuget
A şefului de cadre
Care iubeşte-n taină,
În vreme ce acţionează
Cu dosare şi referinţe de tot felul
Împotriva tuturor iubirilor şi a tuturor celor
Care iubesc.
Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
În romantismul ei
Desuet şi expresionist.
Iubesc
În numele tuturor umilinţelor,
Şi al tuturor aşa-ziselor fărădelegi pedepsite
De legi fără de lege.
Vai mie, autor de tragedii,

O s-ajung exemplar, o să se predea
Lecţii de literatură universală
Pe textele mele,
Biată autopsie,
Vinovată şi impudică autopsie,
Câţi din voi, care vă veţi supăra pe copii voştri
C-au luat note mici
La lecţia "Poezia lui Adrian Păunescu",
N-aţi fi azi în stare
Să mă ucideţi
Pentru poezia de dragoste
La care nu copii voştri, ci voi aţi putea rămâne repetenţi.
Vă voi trece clasa,
Pe voi şi pe femeile voastre,
În faţa cărora îngenunchez
Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi
Şi pentru misteru1 care ne leagă.
Vă voi trece clasa, vă voi trece veacul,
Veţi supravieţui în poezia mea,
Şi poate mai mult în pozia mea de dragoste,
Care nu e reglementată
Prin hotărâre a Consiliului de Miniştri.
O, bieţii mei prieteni!
Scriu poezie de dragoste
Şi ştiu că n-am nici o şansă
În timpul vieţii mele.
Sunt făcut să par altceva,
Suport interdicţia de a vă fi unul din semeni,
Teatral uneori,
Pentru că-n clădirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toată muniţia, toate drapelele.
Teatral uneori
Pentru că în oraşul nostru
Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeţi
Întrucât primăria e plină de funcţionari.
Teatral, teatral, într-adevăr,

Şi rugându-vă,
Implorându-vă,
Ordonidu-vă:
Pace şi dragoste
Şi dacă sunt pe lume şi dragostea şi pacea
Va fi şi Truda de-a le păstra.
Bucuraţi-vă că mai aveţi
Poeţi din acest os,
Păsări de această marcă,
Împulsuri în această direcţie.
Bucuraţi-vă, bucuraţi-vă, plângând,
Că în vreme ce voi mă credeaţi surghiunit
În sintaxa unei singure orientări,
Să lucrez ca orbetele
Pentru înfăţişarea voastră festivă,
Eu iubeam şi scriam
Poezie de dragoste.
Iar pe voi, fraţii mei tineri,
Pe voi, care mă veţi citi crezând
Că veţi avea ceva de învăţat din poezia mea de dragoste
Vă rog, nu pariaţi prea mult
Pe această iluzie.
Nimic nu se învaţă de la nimeni
Până când nu înveţi acel lucru
Din propria ta experienţă.
Voi mă veţi iubi
Abia după ce
Veţi ajunge-n situaţia mea.
Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e iniţiere,
În versurile mele nu veţi găsi
Descrise somptuos
Poziţiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiană
Sau chiar daneză.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste
E o imensă vatră de cenuşă

La temelia unui rug
Ce arde încă.
Luaţi această carte-n mâini,
Această machetă a unui teatru tragic,
Iubirea e tragică.
Pentru că iubirea e moarte,
Iubirea e tragică
Pentru că actorii o rostestesc cu suflarea tăiată,
Măreaţă cum e
În scriitura pe care au învăţat-o,
Dar abia aşteaptă să coboare
După ce şi-au îmbrăcat hainele de stradă
În fierbintea, urâtă, dar pasionata lor
Iubire de oameni.
În sală pe fiecare-l aşteapt-o femeie,
Undeva, la balcon, o fată pură plânge,
Când iubitul ei, actor la Teatrul municipal,
Se sărută pe scenă cu o actriţă.
Vai, eterna contradicţie
Dintre artă şi viaţă!
Nu vă luaţi după spusele mele, ci după cele scrise
Citiţi cartea mea
Când viaţa v-a obosit de-ajuns într-o zi,
Eu nu am pretenţia să vă învăţ nimic,
N-am decât orgoliul de-a mă alătura
Cu toată cenuşa distrugerii mele
Cenuşilor voastre,
Căci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iarăşi BR> Lumea.
Şi când veţi vedea
În faţa ochilor voştri arzând de iubire
Tunurile veacului pregătindu-se s-ă-distrugă
Câmpiile şi fabricile,
Oamenii şi munţii,
Păsările şi peştii,

Bibliotecile şi spitalele,
Mormintele şi bisericile,
Nu pregetaţi, aruncaţi-vă hainele de pe voi,
Îmbrăţişaţi-vă, sărutaţi-vă,
Şi pentru că pământul e rece,
Iar tunurile care vor să-l distrugă sunt calde,
O, voi, tineri ai planetei mele
Convulsionată de-atâtea arme,
Sub ochii holbaţi ai armatelor,
Sfărimând ochelarii greţoşi ai generalilor,
Fără nici o ruşine,
În numele singurei religii care ne uneşte,
Credinţa în continuitatea speciei umane,
Iubiţi-vă,
Iubiţi-vă pe tunuri!
Concediaţi tunarii
Şi dezamorsaţi obuzele
Şi daţi-ne acest prim şi netrecător
Semn al păcii universale.
Iubiţi-vă,
Iubiţi-vă pe tunuri!
Iubiţi-vă până le veţi hodorogi,
Până le veţi scoate din funcţiune,
Iubiţi-vă aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntâmplă s-aveţi în mâini,
Actele voastre, banii voştri, oglinzile,
Chiar şi această carte care nu are decât meritul
Că aparţine unui om
Care în viaţa lui, deşi n-a avut norocul
Să facă dragoste pe nici un tun,
Când n-a dormit şi n-a scris,
A iubit
Cu disperarea condiţiei umane,
Cu lăcomia venitului de pe front,
Cu grijă medicului
Şi cu dăruirea muribundului.
Facă-se profeţia mea,

Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!
Poetul
Aş sta, aşa cu faţa-n sus,
Lovit pieziş de vreme
Şi-ncet ca un izvor supus
Ţi-aş murmura poeme.
Şi patul de sub şira mea,
Podeaua care-l ţine,
Cu timpul s-ar dărăpăna
Şi-n casă-ar fi ruine
Şi peste molcomul prăpăd
Peste privirea-mi oarbă
Cu gura începând să văd
Eu, năpădit de iarbă,
Din somnul ca un trist magnet
Ce ştie doar să cheme,
Ţi-aş mai încredinţa încet
Mistere şi poeme.
Albitul firii mele os,
Schiloada chiparoasa,
Lovit de pietre dureros
Şi mărunţit de-o coasă.
Ar face gura şi-ar şopti
Despre ce e şi nu mi-l
În veacul de schizofrenii
Pân-la sfârşitul lumii
Şi dacă vărul cel nestins,
Ce-l una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar înghiţi şi osul,
Eu, tainic, blând şi tutelar,
Călcând tăceri postume,
Din toţi pereţii daţi cu var
M-aş reîntoarce-n lume,
Către o casă, unde-acum
Şi moartea mai aşteaptă,

Până să-nceapă tristul drum
De dincolo de şoaptă.
Să-ţi spun că încă nu-l târziu.
Ruină e departe,
Iar eu cu inimă te ştiu
Pe viaţă şi pe moarte.
Aş sta aici, pe-acest prundiş
Pe care-mi este bine,
Ca vremii, pus hotar pieziş,
Să-mbătrânesc de tine.
Să-mi sugă oasele-n pământ
De parcă oase-aş plânge,
Să fiu doar calcar şi cuvânt
Şi-un ultim strop de sânge.
Pastel de toamnă
Pe muntele negru de frunză de vară
Te chem cu accent brumariu să te sperii
Când spicul de toamnă dă-n spicele verii
Şi cade lumina şi trage să moară.
Şi sunt întrebări prin natura puzderii
Şi sfârâie ploaia dintâi ca o ceară
Şi vara ne-nchide în toamna afară
Femeie, bărbat sub pecetea tăcerii.
Aicea la munte mai poate să spere
Şi cel care moare că moartea-l departe
Şi noi să fugim şi să scriem o carte
În ea cuprinzând ale toamnei mistere.
Că suntem în lume pe-acolo prin partea
Pe unde întârzie poşta şi moartea
Dumnezeul salvării
Închide fereastra, perdeaua o lasă,
Dă zgomotul mării afară din casă,
Dă-mi voie s-aşez fruntea mea pe-al tău pântec,
S-ascult al rodirii şi-al tainelor cântec,
Să fiu tot o rană, să fii tot o rană,
Materia-n fierberea ei grosolană,
Să trecem în moarte din cauze varii,

Cu marea venind către noi că barbarii.
Eu las adevărul acesta să steie,
Eşti cea mai fierbinte şi dulce femeie,
La noapte, plângând lângă tot ce mă doare,
Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.
Dă marea afară din casă şi vino,
Nestinso, neblândo şi iar nestrăino,
Pereche de umbra noptatecă pune
În contul durerii că eşti slăbiciune,
Că inima-mi pica din piept şi mă cheamă,
Că sufletul meu te consideră mamă,
Că norii se-adună şi vremea se strică
Şi eu, stând sub grijă, te ţin ca pe-o fiică,
Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea,
Îmi eşti dulcea umbră, împasul, perechea,
Tu, drama cu mii de soluţii greşite,
Te plâng până ochii îmi ies din orbite.
Fii azi râzătoare, fii azi optimistă,
Soluţia bună e-n noi şi există
Şi dacă, iubito, femeie visată,
Ar fi să ne stingem curând, nu odată,
Din dragostea noastră nebună şi bună,
Cu marea în casă şi-n pat arşi de lună,
Eu ştiu că s-or naşte sub cinice astre
Alţi doi să repete-ntrebările noastre.
Ţi-ai naşte copilul, ţi-aş naşte copilă,
În pumni de olar ar surâde argila
Şi dacă nu e Dumnezeu să audă
Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă,
Din dragostea noastră, prin timpul prea greu
S-ar naşte el, vindecător Dumnezeuul,
Pe tronuri sărace suindu-şi fiinţa
Ar face să cânte prin noi suferinţa.
Iubito, amână secunda fatală,
Să dăm alor noştri şi dramă şi boală,
Copiilor noştri să dăm să învingă
Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă,
Vreau linişte, linişte, marea m-apasă.
Vreau moartea să vină să lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.
Şi mută din tine în mine durerea,
Că tot ţi-o voi lua folosind mângâierea
Te-nchină şi crede, în mine te mută,
Cu jale cu tot şi cu clipa temută.
Şi dacă se-ngăduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinşi mergi şi sparge fereastra,
Să intre barbara şi tulburea mare
Prin noi în pământul pe care nu-l doare,
Să intre săratele zbateri şi unde
Sub toţi cei ce n-au simţăminte profunde,
Să-mi spele armura, să-ţi treacă de coapsă,
Căci marea e singura lumii pedeapsă,
Să rupă, în val, şantinele de veghe,
Căci marea e singura morţii pereche,
Să vină fatal, consfinţând cu toţi solii
Mutarea în mine a dramei şi bolii,
Să vină să stingă cu tot vicleşugul
Şi lampa din casă şi ochii şi rugul
Şi-apoi să mă ducă departe, departe,
Sătulul de viaţă, bolnavul de moarte,
Să-ţi scriu cărţi poştale pe piele de cegă
Din Marea Niponă, din Marea Norvegă,
Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsa, iubito, mirare,
Iubito de neguri, iubito de lună,
Iubito de taină şi jale-mpreună,
Iubito de carne, iubito de şoapte,
Suav miazăzi şi brutal miazănoapte,
Dar ăstea sunt simple şi bune cuvinte,
Sunt legile care fac vieţi şi morminte,
Dar ăstea nimic nu înseamnă când vine
O grijă la mine şi moartea la tine.
Apleacă-ţi fiinţa prin ceaţa albastră

Să naştem salvarea din dragostea noastră
Şi roagă-te fiului tău ce e-n tine,
Să vină mai repede, să-ţi fie bine.
Să vină să urle ca mama şi tatăl
Îi sunt duşi la moarte; el şovăie, iată-l,
Dă sângele tău, pur şi tânăr, să-l crească
În ritm fără pauză neomenească,
Dă pântecul tău, rodniciei, seminţei,
Fii gazdă nu bolii, ci vieţii, fiinţei,
Tu meriţi pământul să-ţi stea sub picioare,
Regină prea blândă şi nemuritoare,
Din mare să-ţi bată mătănii catargul,
Cum buzele tale îşi tânguie arcul,
Cum inima mea te-a găsit şi te ştie
Şi eşti bucurie şi eşti tragedie.
Hai, vino, în liniştea mea neguroasă,
Dă zgomotul mării afară din casă
Şi-n larmele lumii şi-n templele mării
Să naşti Dumnezeul cinstit al salvării.
Leagăn pentru toată copilăria
Pune-ţi, copile, capul pe pernă,
Te-aşteaptă vise, prunc adormit,
În vise viaţa este eternă,
Cu ceruri blânde şi fără sfârşit.
Ce ştii tu-n lume câte se-ntâmplă,
Nici nu e bine tu să le şti,
Lumea-ngenunche la a ta tâmplă,
Şi, lângă tine suflet, cor de copii.
Astăzi, copile, eu îţi dau pâine,
Tu pâinea asta o muşti firesc,
Ce-ţi dau eu astăzi tu-mi vei da mâine,
Eu, legănându-te, îmbătrânesc.
Trupul tău fraged ca un mesteacăn
Să se îndoaie galeş în somn,
Ca să creşti mare, plâng şi te leagăn,
Copile dulce, prea tinere domn.
La geam lumina lunii ţi-o scapăr

Luminii tale să-l dau ecou,
Dormi, fericitule, că eu te apăr,
Că eu în tine mă nasc din nou.
Capu-l pe perna pune-l, copile,
Totul e bine, ai tăi sunt vii
Şi mai au viaţă şi mai au zile,
Să crezi că pururea ei vor trăi.
Mama şi tata ţie-ţi vor face
Leagăn de stele şi de ninsori,
Să-ţi fie bine, să dormi în pace,
Să ai lumină la ursitori.
Pune-ţi, copile, capul pe pernă,
Dormi şi visează bunul tău vis,
Că-n vise viaţa este eternă,
Visul e lumea ce eu ţi-am promis.
Pat de răchită mirositoare,
Leagăn albastru şi-ncondeiat,
Pentru copilul care răsare
Şi-ai cărui ochi ritmul lumii îl bat.
Mama te leagănă, veghează tata,
Somnul ţi-l apară ochi părinteşti,
Dormi şi visează că lumea-l gata
Şi te aşteaptă numai să creşti.
Mie-mi trec anii, ţie-ţi vin anii,
Poate că mâine îţi va fi greu,
S-accepţi ca astăzi eu ţi-am spus nani,
Dar nani-nani, frumosul meu.
Făcătorii de case
Mi-e dor de casă, dor de casa mea,
Mi-e dor de-o casă care nu există,
Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie tristă,
Cu cer în cer şi-n gard cu-o fântânea.
Ea nu se aflâ azi în nici un sat,
O rezidesc din lacrimi şi neştire,
Mi-e dor de casa mea din amintire,
Care-a plecat şi ea, când am plecat.
Bătrânii mei se aflâ în pereţi,

Sau vitele îi calcă în copite,
Mi-e dor de casa mea pe negândite,
Mi-e dor de dorul fostei mele vieţi.
Băiatul meu zideşte el, acum,
Nălucă-nlăcrimatei sale case,
Un pumn de var în zid şi altu-n oase,
Stau, el şi casa, în acelaşi fum.
Şi iată-l, pune mâna pe pământ,
Şi nu se joacă, stă şi se ridică,
Şi cărnii mele i se face frică,
În clipa când atât de-aproape-l sunt,
Încât băiatul meu şi-al nimănui,
Iubindu-şi fiul şi uitându-şi tatăl,
Încă mi-e dor de casa mea, când iată-l,
El mă zideste-ncet în casa lui.
Şi carnea mea, fiindu-l dor mereu
De-o casă ca un fulgerat de apă,
Ţărâna e şi viaţa mea e groapa
Lângă-nălţarea lujerului meu.
Dor de Cluj
Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului,
Eu, fiu de ţărani din fierbintele sud,
Şi Clujul e, tot, hohotire de clopote,
Şi paşii lui Blaga pe străzi se aud.
Ca Iancu aş vrea pe suişul Feleacului
Să cad furtunos peste Cluj ca un cal,
Dar astăzi e linişte dulce în inima
Prea mult pătimitului nostru Ardeal.
Acelaşi e Clujul, aceiaşi sunt oamenii,
Mereu născători şi mereu muritori,
Dar şi de-aş avea tot o singură naştere
Aici aş muri de o mie de ori.
Mereu către dealul ciudat al Feleacului
Atras mi-a fost neamul bătrân de oltean,
Aici învăţară ai mei, toate rudele,
Dumitru şi Ana şi Tina şi Ioan.
Când noaptea se lasă tresar amintirile

Şi trec literaţi spre un magic castel,
Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul,
Un creier cu gânduri aprinse în el.
Şi ce n-a fost voie şi clipele libere,
Şi ce-l mulţumire şi ce e reproş
Se-adună nostalgic la cumpăna nopţilor
Când Blaga îşi murmură paşii sfioşi.
El trece spre moarte, în marea lui trecere
Şi e printre noi şi din nou printre duşi,
Sfios într-un Cluj ca în templul Ardealului,
Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.
Roş-galben-albastre sunt razele Clujului,
Furtuna din veac mai de preţ le făcu,
Bătrâni înţelepţi poartă grijă grădinilor,
Cei tineri pe piept au insigne cu "U".
Atât de senin se transcriu tragediile,
Legendele iartă momentul cel crud,
Ce simplu cântăm: "Blaga-l mut ca o lebădă"
Şi paşii lui Blaga prin Cluj se aud.
Castel medieval
Condamnă toţi şi numai unul iartă,
Când toţi vorbesc se-aude cel ce tace,
Dă semne de cădere şi de pace,
Dezamăgita, tulburea mea soartă.
Ce vremuri de vremelnicii sărace,
Mi-am dejugat şi tidva lângă poartă,
Şi-acum aştept voios în noaptea moartă
Pe cineva să vină mai încoace.
E un tiran - de tirania pâinii -
Aicea în castelul fără geamuri
Şi tigrii lui domestici sar în hamuri
Şi-n lanţuri lupi se gudură, nu câinii.
Miroase a pustiu şi a cenuşă,
În beciuri e-o uzină de cătuşe.
Făt-Frumos
Oameni, oameni, fraţii mei,
Disperaţii, fericiţii,

V-aţi spălat de superstiţii,
De demoni şi dumnezei.
Însă-l nu-l destul folos
Dacă peste tot ce este
V-aţi spălat şi de poveste,
L-aţi pierdut pe Făt-Frumos.
Vin la voi acum plângând,
Gura-mi sângeră că rana,
Unde este Consânzeana,
În ce bolţi, pe ce pământ?
Mă ridic plângând de jos,
Ca la un pierdut examen,
Unde vă e basmul, oameni.
Ce-aţi făcut cu Făt-Frumos?
Făt-Frumos n-a existat,
N-a stat nimănui în cale,
Era numai visul moale
Al vreunui trist băiat.
Mai visaţi de vreţi să fiţi
Fericiţi cu capu-n pernă,
Feriţi epoca modernă
De rigizi şi scofâlciţi.
Din prea mult entuziasm
Să nu spargeţi Voroneţul,
Daţi-l voi mai mare preţul,
Oameni, mai râvniţi la basm.
Voi, care aveţi copii,
Nu-l lăsaţi sub gând satanic,
Să respire sterp, mecanic,
Ca şi când nu ar fi.
Doborâţi himera jos,
Oameni, reveniţi în lume,
Pe umana noastră culme
Regăsiţi pe Făt-Frumos.
Făt-Frumos şi toţi ai lui,
Fiincă unde nu-l poveste
Lume nu-l şi om nu este

Şi, de fapt, nimica nu-l.
El venea la noi pe jos
Şi ni l-au răpit piraţii,
Vameşi vigilenţi, redaţi-l
Actele lui Făt-Frumos.
Daţi-l viaţa înapoi,
Ochii mari, mişcarea buzii,
Făt-Frumosul din iluzii
Şi frumos numai prin voi.
Totuşi, iubirea
Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.
Şi totuşi e stare de veghe
Şi totuşi murim repetat
Şi totuşi mai cred în pereche
Şi totuşi ceva să-ntâmplat.
Pretenţii nici n-am de la lume
Un pat, întuneric şi tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul că fulger căzu.
Motoarele lumii sunt stinse
Reţele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezeşte-le tu c-un sărut.
Acum te declar Dumnezee
Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie
Cu plozi scrişi în numele meu.
Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoşi
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-şi acelaşi reproş.
Şi tu şi iubirea există
Şi moartea există în ea
Îmi place mai mult când eşti tristă

Tristeţea, de fapt, e a ta.
Genunchii mi-l plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu eşti în puterile mele,
Deşi inchiziţii te cer.
Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste ţine pădurea:
Adio, adică rămâi.
Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.
Îndrăgostit de Bucureşti
Nu ştiu de ce, pe cât m-afund în viaţă mă simt atras de fleacuri omeneşti şi-mi place-n anotimpul de vacanşă să-ntârzii, să rămân în Bucureşti.
De el ne-am săturat, dar el ne place, el e un prag lovit să vezi alt prag şi-acum, când sunt sătul de locul zilnic mă simt golit şi-mi e deodată drag.
Pe piatra lui am tot bătut cadenşa şi-am s-o mai bat atât cât voi trăi, spre un Olimp ascuns pe orice stradă în căutarea marii poezii.
Aici m-au sufocat cu dulce teii şi au trecut aiurea anii mei aici copiii mi-au venit la viaţă şi am născut şi-am îngropat idei.
La Bucureşti, copilăria toată, visam s-ajung să pot şi eu vedea celebrii câini ce au covrigi în coadă şi să-ntâlnesc şi eu pe mama mea.
Eu vara aş iubi-o pe orbeşte, dar simt că toamna-l anotimpul meu, când frunze şi lumini pe bulevarde mai dau halou părerilor de rău.
Când pe terase se mai bea o bere şi oamenii romanţe triste vor şi-n curţi se face vin din must de struguri şi toţi bucureştenii au umor.
L-am părăsit destul, ca azi să-l caut şi să-l găsesc întodeauna treaz, nu este el cel mai frumos din lume, dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în ţară şi să câştig aripi dumnezeieşti, să pot gusta melancolia toamnei în fiecare colţ de Bucureşti.
3 august 1989
Şoferul şi nevastă-sa
Ne urcasem cu toţii în autobuz
Care nu era confortabil, dar era independent,
N-avea fiecare locul său,
Dar ne gândeam că o să aibă,
Era primăvară,
Venea vara,
Se dezgheţau drumurile,
Puteai să mergi cu gulerul cămăşii descheiat,
Se dezgheţau drumurile,
Noi cântam cântece de-ale noastre, vechi,
Pe care nu le mai cântasem de multă vreme
Şi unii din cauza vitezei,
Care-l îmbăta,
Alţii cu o tandră ironie,
Am început să zicem, să cântăm
Că autobuzul nostru
E cel care dezgheaţă
Drumul pe care mergem.
Pe direcţia aceea spre munte,
Spre marele munte,
Nu mai mersese niciodată un autobuz,
Numai turişti particulari,
Numai nebuni ocazionali.
Aşa că nu ne interesa destinaţia,
Ne ajungea bucuria
Că mergem cu toţii spre marele munte.
Şoferul era tânăr,
Conducea pentru prima oară
Un asemenea autobuz.
Fusese ajutor de şofer,
Lucrase mult şi cinstit,
După cum mergea, după cum frâna,

Era fără îndoială cel mai bun şofer
Dintre toţi şoferii noştri,
Ăsta conduce excepţional, strigăm noi,
Ăsta-l omul care ne trebuie
Şi el dădea din mână cu modestie
Rugându-ne să nu-l mai lăudăm,
Cal încurcăm la condus.
În fond e autobuzul dvs,
Eu sunt al dvs,
M-aţi ales să conduc autobuzul,
Asta-l treaba mea.
Noi am aplaudat, chiar şi aceasta lepădare, a lui,
De laudele noastre.
Şi autobuzul mergea mai departe
Şi-n diverse localităţi, în care ne opream,
Mulţi urcau
Şi nimeni nu mai voia să coboare.
Era un autobuz unic
Nu mai există aşa ceva în împrejurimi.
Rămăseseră-n urmă troleibuzele agăţate
De reţeaua electrică
Şi lipsite de orice independenţă,
Tramvaiele înghesuite între sine
Şi aceeaşi reţea.
Autobuzul nostru se încărcase înspăimântător,
Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun,
Şoferul conducea excepţional,
Nimeni nu conduce mai bine ca el,
Strigam noi
Şi el dădea moale din mână,
Şi noi strigam iarăşi,
Lasă frate, lasa modestia la o parte,
Dă-o dracului de modestie
Noi, care n-am avut niciodată posibilitatea
Unui asemenea drum,
Ştim valoarea lui adevărată,
Eşti al nostru,

Eşti dintre ai noştri,
Rămâi între noi,
Bravo,
Ura,
Şi el nu mai putea să ne oprească,
Trebuia să fie atent la drum,
Iar noi eram prea mulţi
Şi începusem să-l incomodăm,
Stăteam claie peste grămadă în autobuz,
Dar uneori îi blocăm o mână sau un picior,
Până când câţiva meseriaşi
L-au rugat să oprească pentru câteva minute
Ca să-l facă o cuşca de protecţie,
Să nu-l mai incomodam la condus,
Dar să-şi ia şi nevasta lângă el,
Au zis alţii,
Că drumul e lung şi se plictiseşte omul.
Şi uite-l acum în cuşca lui de protecţie,
În cabina lui blindată!
Ce hotărât conduce,
A dat drumul şi la muzică,
Se aude în toată maşina o muzică eroică,
Pe care o întrerupem noi din când în când
Cu cântece despre el şi de drumul nostru,
Şi hai, mă, să fim atenţi şi cu nevastă-sa,
Ca şi el e om.
În autribuz vara e cald
Iarna e frig,
Drumul continua,
Am început să obosim,
Nene şoferule, opreşte,
Să ne odihnim şi noi.
Să te odihneşti şi dumneata,
Că n-o fi foc,
Dar el nu mai aude,
El conduce,
Şi-ntr-adevăr, conduce excepţional,

E cel mai bun, strigam toţi,
Dar ne e foame,
Pentru că n-am mai oprit demult,
Şi-avem nevoie şi noi
De pâine, de apă, de un răgaz,
Probabil c-am început să-l şi enervăm
Cu mofturile noastre
Setea, foamea, somnul,
Geamurile autobuzului nu mai există demult,
Pe ele au sărit cei ce n-au mai putut suporta,
Uşile au ruginit şi nu se mai deschid,
Şi şoferul conduce autobuzul
Din ce în ce mai nervos,
A început să facă şi accidente,
Stau şi el şi nevastă-sa cu mâinile pe volan,
Marile piscuri îi cheamă,
Mai e puţin combustibil,
Am intrat pe un fel de linie ferată,
Vecină cu drumul,
După ce ni s-au spart cauciucurile
Şi după ce şoferul a dărâmat
Cu lovituri de autobuz
Case şi biserici,
Sate şi oraşe,
Începem să coborâm,
Şi bineînţeles că viteza creşte,
Aşa e la orice coborâre,
Viteza creşte,
Nu mai e nimeni în autobuz,
Unii au murit,
Alţii au fugit,
Alii ne-am uscat de foame şi de sete,
Alţii am îngheţat de frig,
Muntele e tot mai departe,
Dar autobuzul coboară
Halucinând pe linia moartă
De cale ferată,

Şi numai ei doi,
Şoferul şi nevastă-sa,
În cabina blindată,
Se uită doar înainte,
Nu mai ştiu pe cine conduc şi unde se duc,
Şi de ce tac toţi pasagerii
Şi de ce se merge cu viteza prăbuşirii,
Când excursia începuse atât de frumos
Către marele munte.
12/13 iulie 1987
Cineva mă ascultă
În veac cu putere ocultă din zid cineva mă ascultă.
Cu cât mă coboară pe mine.
Cu-atât el mai mare devine.
Iubirea mi-o suge prin tuburi.
Mă simt răstignit pe şuruburi, ce face cu mine nu-l veghea, el trage din zid cu urechea.
Ai zice că apără, poate, poporul de rău şi păcate, de cei ce ţin arme în liră de cei care mint şi conspiră.
Dar nu el ascultă orbeşte, pe om când acasă trăieşte, ne intră-n cearceaf şi sub piele, în creier de gânduri săi-l spele.
Prin mări, electronice unde în ochi şi în tălpi ne pătrunde, putere zeiască şi oarbă el scris e şi-n firul de iarbă.
Ascultă fereastra deschisă şi viermii urcând în caisă, cum gâfâie-n dragoste mârâi, concertul mărunt al pieirii.
În veac cu poliţie multă, din zid, cineva mă ascultă.
Călugăr
Doamne, fă-mă călugăr
Şi cheamă-mă până la tine
Să-ţi spun adevărul
Despre marele dezastru pământesc.
Doamne, fă-mă călugăr.
Au fost hăituiţi,
Au fost ofensaţi,
Dar călugării au totuşi
O oarecare liberă trecere
La vămile cerului.

Undeva, la Cheia,
Am auzit eu că există
O scară de răşină de brad
Care ajunge până la tine, Doamne,
Lasă-mă să urc şi să-ţi spun.
Voi găsi-o chiar dacă
Nu e în evidenţa primăriei din Mâneciu
O voi găsi-o după miros,
După mirosul morţilor
După mirosul viilor,
După mirosul de tămâie.
O voi găsi-o şi voi veni
Să-ţi spun ce rău e pe pământ
Să-ţi spun că-n luptele pentru dreptate
Dreptate a ieşit
Atât de zdrobitor victorioasă
Încât a devenit idee,
Nu mai are nici o realitate.
Doamne e nedrept totul,
Copiii nu mai au decât recreaţii şi examene,
Ore de clasă nu mai sunt,
Bătrânii sunt puşi la zid
Sub nişte taloane de pensii
Care sunt trase din tunuri
Ale binevoinţei generale.
În rest muncim până ne cad mâinile din umeri
Şi nu mai ştim pentru cine muncim
Mai ales că ei ne dau să facem
Lucruri pe care tot ei le considera inutile
Şi ne reproşează nouă
Că facem lucruri inutile.
Dar, în fine Doamne, primeşte-mă în audienţă
Pe mine, călugărul cel mai limbut,
Al mânăstirii tale cu 5 continente.
Hai, Doamne, fi bun şi primeşte-mă
Că, alttel, dacă întârzii,
Nu mai am pe unde urca

Vine omenirea flămândă
Să mănânce scara de răşină
Care duce la tine,
Doamne, fă-mă călugăr,
Fă-mă şi ascultă-mă
La ora când mânăstirea ta
Cu 5 continente
Şi cu 4 miliarde de prăpădiţi
Instalează ultimele arme
În clopotniţă!
10 decembrie 1983
Minciunile
Dar, hai, să ne spunem minciuni importante,
Dar, hai, să ne spunem minciuni şi mai mici,
Aşa cum amanţii le mint pe amante
Şi ele îi mint pe pământ pe aici.
Dar, hai, să ne spunem cu patos braşoave,
Dar, hai, să vedem cine minte mai mult,
Ascultă delirul consoanelor grave,
Cum şi eu minciunile tale le-ascult.
E foarte frumoasă, e foarte frumoasă
Minciuna aceasta pe care mi-o spui,
Aşa că, te rog şi pe mine mă lasă
Să pălăvrăgesc doar ce nu-l, doar ce nu-l.
Concurs de minciuni la echipe şi solo
Şi ies campioni mincinoşii cei mari,
Dar, dragă Păcală, tu ce faci acolo?
În campionate de ce nu apari?
Se minte cum nu s-a minţit niciodată,
E multă minciună la noi pe pământ,
Sunt false recursuri şi nu-l judecată,
Balanţa cea veche-a dreptăţii s-a frânt.
Dar, hai, să minţim fără nici o ruşine,
Dar, hai, să minţim în direct şi-n răspăr,
Că poate prin rău vom ajunge la bine,
Minciuna supremă va fi adevăr.
Analfabeţilor

V-am spus că sunt un om periculos
Şi nu mi-aţi luat avertismentu-n seamă.
V-am spus s-aveţi pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare şi de teamă.
V-am spus că fac teribil de urât
De sunt călcat puţin pe libertate.
V-am spus că sunt oşteanul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.
V-am spus să vă astâmpăraţi şi voi,
Cenzori capricioşi ai vremii mele,
C-o să vă coste scump măruntul moft,
De a ne face nouă zile grele.
V-am spus să puneţi mâna să munciţi.
Să nu mai tot pândiţi zeloşi din umbră,
V-am spus că n-o să placă nimănui
Pornirea voastră, tulbure şi sumbră.
V-am spus că vremurile s-au schimbat
Şi că situaţia e mai complexă,
Nu-l intelectualul - servitor.
Cultura nu-l ceva ca o anexă.
Şi lumea nu se poate cuceri
Umflând la cifre şi mimând tumulturi
Cu aroganţi şi trândavi doctoranzi,
Cu papagali care ţin loc de vulturi.
V-am spus şi am puterea să mai spun
Că nu încape muntele în seră
Ca prea-l scurt drumul de la răi la iad
Şi de la căprioară la panteră.
V-am spus să nu-l fetişizaţi pe Marx,
Să nu-l păstraţi în spirt învăţătura
Şi voi într-una fără să-l citiţi
Îl pomeniţi până vă doare gura.
V-am spus că bătălia pentru om
Nu iartă astăzi nici o dezertare
Şi voi v-aţi decorat voi între voi
Când luptă este în desfăşurare.
V-am spus că muzica nu-l un microb

Care ameninţă civilizaţii
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care să-l placă daţi-l.
V-am spus, concetăţeni analfabeţi,
Şi luaţi aminte şi să ţineţi minte.
Dar nu ştiam că v-aţi născut şi surzi
Şi scoateţi armă când vedeţi cuvinte.
Probă olimpică
Mintea mea obosită nu e mai proastă decât mintea voastră odihnită,
Hai să gândim împreună,
Hai gândiţi şi voi, încordaţi-vă minţile odihnite şi produceţi gânduri.
Ce cânt acele broboane de sudoare de pe frunţile voastre?
Străduiţi-vă, concentraţi-vă, gândiţi-vă, aveţi minţile odihnite, dormiţi de 2000000 de ani, aţi avut scutire, aţi avut permisie, aţi avut concediu mental, ce dracu!
Vă depăşeşte în viteză broasca ţestoasă, melcul, de-a cărui trecere vă ţiuie urechile, e un melc mort, ariciul v-apare ca un ideal imposibil, vă mişcaţi ca prin corpuri solide, ca prin undelemn îngheţat ca prin ochi de sticlă, ce dracu!
Gândiţi, nu mai amânaţi aceasta, gândiţi, ar fi trist pentru voi şi vaţi fi pus mintea la uscat pe gardurile în care închideţi, cu depline sentimente de posesiune şi protecţie, mintea mea obosită.
10 noiembrie 1983
Regresăm
Nu-l nimic, e-n regulă, mai aşteptăm două sute de ani, ce-o să fie, un biet accident istoric, o socoteală matematică greşită, suntem în Estul Europei, nu uitaţi.
Ruşii, da, Maghiarii, da,
Polonezii, da, Bulgarii, da, noi, nu, noi nu, noi nu progresăm, că se interpretează, când nu voiau vecinii, noi nu puteam, n-aveam voie, când vor vecinii, nu vrem noi, n-avem nevoie, asta e, aşa suntem noi, ai dracului, daţi în Paşte, asta e, daţi în Paşte, nu-l nimic, e-n regulă, mai vedem noi, mai vedem, aveţi răbdare, nu bateţi din picioare, nu vă pripiţi noi regresăm cu

plăcere, noi regresăm cu talent, noi nu ne luăm după nimeni decât când regresează.
Două sute de ani! Atât!
Aveţi răbdare, nu chemaţi salvarea, nu exageraţi, nu crâcniţi,
Regresaţi cu noi!
Înapoi, marş!
8 aprilie 1988
Motorul greşit
Şi dacă după cum s-a auzit şi dacă după cum un simţ o spune întregul drum e o deşărtăciune şi chiar motorul e croit greşit!
Maşina e din ce în ce mai grea, o-mpingem năzuind la zile bune şi aşteptăm s-apară o minune să ne putem urca şi noi în ea.
Tu nu auzi constructor de motoare, că ţi l-am da pe-acesta înapoi?
E un motor prea leneş, prea greoi nu poartă, ci-l purtat de fiecare.
Şi zi de zi motorul nostru moare şi-n loc să meargă el, l-împingem noi.
Condamnaţi
Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu văd pierind, cu ochii, ce-am iubit, mi-ar fi prea mult şi-o gaură de şarpe să merg în ea, tăcut şi umilit.
Ce să mai cânt. Când au venit piraţii şi apele din mătci ni le-au furat, o lacrimă fiinţei mele daţi-l şi-o s-auziţi de omul scufundat.
M-aş îneca, m-aş stinge şi m-aş duce, să mă zdrobească ritmuri pe-o şosea, nici nu mai am nevoie de o cruce, mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.
Eu, sclavul trist al harpei mele tristre, prăpădul întinzându-se îl văd şi nu mai e nimic să mai reziste acestei sinucideri în prăpăd.
De n-aş avea puterea diavolească să înţeleg că totul a căzut, dar vin heralzii cinici să-mi izbească scrisorile prăpădului de scut.
Prietenii mă ocolosc de frică, probabil mă consideră ciumat, eu însumi scriu acum la lampă mică să nu mă vadă cei care se

bat.
Iubire? Vis de mâine? Regăsire?
N-au gâzii mei un minim interes poveşti cu dulci iluzii să-mi înşire din starea condamnatului să ies.
Se pregăteşte marele exemplu!
Acela, zic Casandrele, sunt eu!
Ca un berbec am să mă duc în templu.
Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.
Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu, cântăreţul soarelui din nord, de-aicea, dintr-o gaură de şarpe,
Rostesc un acatist şi-un dezacord.
Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde!
Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi?
Îmi vine şi a plânge şi a râde că nu există cale înapoi.
Voi nu vedeţi ea nu mai aveţi ţară şi ca străini vi-s pruncii, cobitori, învaţă ei ceva pe dinafară, dar n-au părinţi, ei au meditatori.
Voi nu simţiţi că nu mai aveţi ape?
V-au luat piraţii tot pe vasul lor şi iată, din aproape în aproape, noi suntem un pustiu nemuritor.
Din harpa mea ridicolă şi tandră involuntar un cântec fără rang te cheamă lângă mine, hai Casandra, sărută-mi gâtul gata pentru ştreang.
198l-l983
Sunt radical
Sunt radical mai precis sunt pentru păstrarea unui just raport între minciună şi adevăr, între eroi şi eroi, între plus şi minus, sunt radical, mai precis, mi-e silă de demagogia socialistă mai tare decât de demagogia burgheză pentru că o simt apăsându-mă cu mult mai de aproape.
Sunt radical, cred că nu e bună legea care te condamnă mai grav dacă ucizi un urs decât dacă ucizi un om, ba mai mult, te condamnă mai grav dacă vorbeşti, dacă ai opinii, decât dacă ucizi.
Sunt radical adică îmi închipui că dacă ecuaţia "poporul ne-a ales, vorbim în numele poporului, guvernăm în numele poporului, construim socialismul cu oamenii şi pentru oameni,

" este adevărată, nu e corect să-l distrugi omului casa, oraşul său satul, fără să-l întrebi pe om; zece elevi au declarat la şcoală, când i-a întrebat dirigintele ce fapte bune au săvârşit, în ziua aceea, că au ajutat o bătrâna să treacă stradă dar de ce aşa de mulţi, s-a mirat dirigintele pentru că bătrâna nu voia să treacă stradă au răspuns ei.
Cam asta ar fi situaţia sunt radical şi o privesc în faţă, dacă bătrâna nu vrea să treacă stradă e greu să te lauzi că eşti cel mai bun dintre oameni pentru ca o obligi să traverseze şi lucrurile stau chiar aşa, bătrâna nu vrea să treacă strada.
Bătrâna nu se afla pe strada nici nu exista strada şi bătrâna nici nu e bătrâna.
Ci o ţară emoţionată că va trebui să traverseze.
Sunt radical, adică mi-e groază de remuşcările care nu mai pot salva nimic, mai ales viaţa care şi aşa se încăpăţânează de câteva generaţii încoace să se ducă în paştele mă-sii.
Sunt radical, îmi plac prunele, piersicile, marele veraţice, libertatea, femeia, granitele istorice şi strugurii tămâioşi.
Sunt radical, aş putea dicta un poem şi de la un telefon public, dar tot radical sunt şi menţionând că n-aş putea face aceasta decât dacă şi cea căreia îi dictez ar avea telefon.
Sunt radical, cred că Mareşalul Ion Antonescu, dacă ar fi rejudecat de un tribunal imparţial, ar putea fi declarat fără rezerve, erou al României post-mortem şi martir universal, măcar după lectura
Pactului Ribbentrop-Molotov.
Sunt radical, cred în valoarea frunzei de varză aplicată pe lucrurile dureroase ale corpului.
Sunt radical, nu cred să existe înger mai urât şi demon mai frumos decât omul şi, mai mult decât atât, nu cred să existe accident mai rodnic şi lege mai contrariata decât omul.
Din mine însumi şi din ceilalţi extrag rădăcina pătrată şi observ că nu e decât apa, apa în stare de gândire, apa cu suflet şi cu vârtejuri, apa într-o nevindecabilă formula chimică.
Sunt radical, când ploua şi când ninge ştiu că e vorba despre mine, despre apă care sunt, despre apă care sunt.
1 august 1988

Din nou, Dacii liberi
Noi n-am avut nevoie
Să luăm adeverinţe
Că vieţuim acasă,
În patrie la noi,
Am fost şi vom rămâne
De-a pururi dacii liberi
Şi iubitori de pace,
Şi vrednici de război.
La Sarmisegetuza,
La focuri, cu Zamolxe,
Şi stelele din ceruri
Din sânge ni se rup.
Nu ne-au învins romanii
Şi-am râs de toţi barbarii
Strigând la ei cu steagul
Făcut din cap de lup.
Această dăm de ştire,
De sub pământul nostru,
Urmaşilor în care
Reînviem acum.
Femeile iubindu-şi
Să nască dacii liberi
Spre răzbunarea noastră
Pe cel din urmă drum.
Numiţi şi ţara noastră
Cu numele ei dacic
Iubiţi pe nou veniţii
După atâţia ani,
Dar veşnic ţineţi minte
Că peste dacii liberi
Au tot călcat invazii
Şi altfel de romani.
Noi am rămas în glie
Şi devenim pădure,
Şi devenim recolte,
Să vă hrănim pe voi,

Şi temelia ţării
S-o întărim cu oase
Şi iubitori de pace,
Şi vrednici de război.
Cu tot ce năzăreşte
Din firea noastră veche,
Dăm Romelor de ştire,
Prin ierburi murmurând,
Că numai oboseală
Ne-a aşezat sub scoarţă,
Dar dacă e nevoie
Ne vom scula oricând.
Iertările tu să mă ierţi de tot ce mi se-ntâmplă că ochii mei sunt când senini când verzi că port ninsori sau port noroi pe tâmplă ai să mă ierţi altfel ai să mă pierzi văd lumea prin lunete măritoare şi văd grădini cu arme mari de foc sub mâna mea deja planeta moare şi în urechi am continentul rock ai să mă ierţi că sunt labilitate că trec peste extreme fulgerând ai să mă ierţi preablânda mea de toate eu sunt nemuritorul tău de rând ai să mă ierţi că nu pot fără tine şi dacă n-ai să poţi şi n-ai să poţi mie pierzându-te-mi va fi mai bine eu tristul cel mai liber dintre toţi şi cum se-ntâmplă moartea să le spele pe toate-nobilându-le fictiv ai să te-apleci deasupra morţii mele şi tot ai să mă ierţi definitiv ai să mă ierţi în fiecare noapte şi-am să te mint în fiecare zi şi cât putea-vă sufletul să rabde cu cât îţi voi greşi te voi iubi
Repetabila povară
Cine are părinţi, pe pământ nu în gând
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminţi,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinţi.
Ce părinţi? Nişte oameni ce nu mai au loc
De atâţia copii şi de-atât nenoroc
Nişte cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinţii aceştia ce oftează mereu.
Ce părinţi? Nişte oameni, acolo şi ei,
Care ştiu dureros ce e sută de lei.

De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus şi ce chin, cât nesomn!
Chiar acuma, când scriu, ca şi când aş urla,
Eu îi ştiu şi îi simt, pătimind undeva.
Ne-amintim şi de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părinţii bătrâni
Dacă lemne şi-au luat, dacă oasele-l dor,
Dacă nu au murit trişti în casele lor.
Între ei şi copii e-o prăsilă de câini,
Şi e umbra de plumb a preazilnicei pâini.
Cine are părinţi, pe pământ nu în gând,
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinţi, ci părinte de fii.
Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-l de ajuns.
Mai avem noi părinţi? Mai au dânşii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,
Umiliţi de nevoi şi cu capul plecat,
Într-un biet orăşel, într-o zare de sat,
Mai aşteaptă şi-acum, semne de la strămoşi
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoşi,
Şi ca nişte stafii, ies arare la porţi
Despre noi povestind, ca de moşii lor morţi.
Cine are părinţi, încă nu e pierdut,
Cine are părinţi are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem şi noi înşine ai noştri copii.
Enervanţi pot părea, când n-ai ce să-l mai rogi,
Şi în genere sunt şi niţel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac paşii prea mici,
Ba-l nevoie prea mult să le spui şi explici,
Cocoşaţi, cocârjaţi, într-un ritm infernal,
Te întreabă de ştii pe vre-un şef de spital.
Nu-l aşa că te-apucă o milă de tot,

Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simţi şi ei ştiu că-l aşa
Şi se uită la tine ca şi când te-ar ruga.
Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conştiinţă povara acestui apus
Şi pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împuţina cei ce n-au şi ne cer.
Iar când vom începe şi noi a simţi
Că povară suntem, pentru-ai noştri copii,
Şi abia într-un trist şi departe târziu,
Când vom şti disperaţi veşti, ce azi nu se ştiu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Şi nu văd nici un ochi de pe lume plângând,
Şi de ce încă nu e potop pe cuprins,
Deşi plouă mereu, deşi pururi a nins,
Deşi lumea în care părinţi am ajuns
De-o vecie-l mereu zguduită de plâns.
Sară pe deal
Iese amurg dintr-o bătaie de clopot caii culeg iarba din ultimul tropot, păsări adorm dacă amurgul le-atinge, sus la izvor, sus la obârşie, ninge.
Case cuprind sufletul zilnicei frângeri, oamenii sunt umbre tăcute de îngeri, nimeni aici legea cerească n-o calcă, sufletu-n plop, trupul se-apleacă în salcă.
S-a auzit de peste uliţi o veste, un nou născut viu într-o iesle mai este, lemne de foc, oarbe căruţe mai cară, ultim sărut, ca o pecete de ceară.
Misticul sat lunecă în rugăciune, nimeni nimic, înspre pământ nu mai spune, toate se-ntorc ireductibil spre ceruri, florile ţin sipete de adevăruri.
Iarăşi amurg, dangătul parcă revarsă, cucii dispar lângă clopotniţa arsă, cade-n fântâni ziua să urce iar, mâine, în amintiri satul miroase a pâine.
În cimitir, oile nu mai pasc iarbă, mieii o pasc, pofta din ei este oarbă, nevinovaţi, anii se-ncarcă de vină cum ne-ating, fiinţele cum le declină.
Sară pe deal seamănă cel mai ades cu sară pe deal cum o scria

Eminescu sară pe deal e şi-aici cum şi-ntr-însul, sară pe deal, fetişizându-ne plânsul.
Sară pe deal, parte din noaptea eternă, sară pe deal, capul se-apleacă pe pernă, sară pe deal, totul deodată învie, sară pe deal, muzică din poezie.
Caii în apus pasc magnetismul chindiei, omului bun, casa puternică fie-l, noi între noi să mai gustăm cât se poate săra pe deal, cea mai de preţ dintre toate.
Şi să privim cerul cu tragice stele, care mai ia forma poruncilor grele, oamenii trec, nici nu vom şti unde pleacă, iar după ei se mai aude o toacă.
Urmele lor sunt sau copiii sau munca, într-un temei lasă întreaga porunca, sară pe deal nu e decât un amestic de fabulos, de nebunesc şi domestic.
Ziua s-a stins, zeamă de zarzara crudă, ţipă guzgani, cine-are timp să-l audă, carii bătrâni de-o veşnicie lucrează, printre copii zgomotul lor isca groază.
Dacă întinzi mâna cu-o mică lumină ai să şi simţi vrejuri crescând în grădină, nişte pândari, hăulituri îşi aruncă, feţele mari grup se întorc de la luncă.
Poartă în sâni dorul de-o mână bărbată, cei căutaţi mult mai târziu se arată, podul pe râu scârţâie şi se îndoaie, muştele bat, semn de-nnorare şi ploaie.
Lâna-n fuior în turbioane se leagă, creşte-n dovleci dor de sămânţa întreagă, parcă de ieri luna răsare-nspre mâine, plânge-un copil, sau parcă latră un câine.
Plaurii morţi, cresc dintr-o apă uitată, sfinţi înţelepţi celor cuminţi li se-arată, sară pe deal, uite un mânz care moare, suflet din el, ca şi o seară apare.
Dulce-albăstrui caută suflet de iapă, ea nu mai e, alta va şti să-l înceapă, ultimi copii strigă pe uliţa noastră, blânde bunici îi însoţesc din fereastră.
Sară pe deal, cumpănă sinea nu-şi strică, sară pe deal e ca un duh de bunică, fruct zemuit împrăştiat pe tot locul, coacem porumb, unde ai noştri fac focul.
Sară pe deal, dulce vânare de vară, azi nici un om nu are dreptul să moară, sară pe deal, fum doborât dintr-un sfeşnic,

cade pe om, parcă-ntrupându-şi-l veşnic.
Sară pe deal, cânepa fumegă bice, cei pedepsiţi, nu au curajul s-o strice, toate rămân, precum au fost în natură, starea de om trece spre starea cea pură.
Sară pe deal, spune că asta ni-l rostul, să o numim suflet din sufletul nostru, sară pe deal, sufletul mare al lumii, sară pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.
Iar când noi toţi vom murmura ce ne doare, tu să ne dai o creştinească iertare, sară pe deal, nu a murit idealul, suntem aici: Oamenii. Sara. Şi Dealul.
Oraţie de nuntă
Astfel după tine se încheie toate.
Trag oblonul negru la fereastra mea.
Nu mai vreau decepţii, vreau singurătate,
Nu mai vreau iubire, voi abandona.
Avusesem dreptul şi eu, ca oricare,
La o nebunie, la un ultim glonţ
Ultima speranţă, ultima-ncercare
Dar în magazie era doar găblonz.
Nu-l nici o problemă, toate-s foarte bune.
Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta să neg.
Şi cu pasiune şi cu voluptate
Şi credeam în tine, vrednic şi întreg.
Hai, întinde mâna pentru despărţire
Schimbă-ţi telefonul, că şi eu mi-l schimb
Salutări miresei, salutări la mire,
Poate se rezolvă toate între timp.
Întră în mulţime, nimeni n-o să ştie
Două, trei persone care ne-au ascuns,
Eu voi ţine minte scurta nebunie
Şi-ntrebarea noastră fără de răspuns.
Firea ta ciudată n-o voi regăsi-o
Nici n-ar fi nevoie, tu rămâi un mit.
Nuntă fericită, te-am iubit, adio,
Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit!
Vezi că se confirmă bârfa despre mine:
Te-am lăsat deodată crud şi nefiresc

Totuşi ţine minte, ţine bine minte
Te salvez de mine fiindcă te iubesc.
Îmi pasă
Mi-e dor de tine
Şi nu-mi ajung celelalte
Uite ca un surogat
Pentru puritate
Nu s-a găsit.
Mi-e dor de tine
Mi-e tine de tine
Mi-e înlăuntrul meu de tine
Mi-e nu ştiu cum,
Mi-e nu ştiu ce,
Mi-e dor de tine ca de acasă.
Îmi pasă!
Detalii
Ştiu unde
Nu ştiu de unde,
Nu ştiu de ce
Şi nu ştiu
Pentru ce merit
Dumnezeu te-a trimis
Pe buzele mele
Prea târziu, la Paris
Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân, n-am avut nici noroc, nici chemări, nici curaj, unde sunt, mă trezesc doritor să rămân şi, cu grele picioare, m-ating de pavaj.
Nu-l de mine nimic din infernul modern, eu în peşteri, acum, aş avea locul meu, pe o piatră de râu mi-ar fi dor să-mi aştern, orice drum la Paris mi se pare prea greu.
E trei sferturi sub ierbi generaţia mea, ce să caut aici, fără nimeni din toţi?
Invalizi glorioşi, lângă voi aş cădea, dar mă cheamă absurd nebunia pe roţi.
Prea târziu am ajuns, prea bătrân, la Paris, amintirea s-a şters, în memorie-l gol, era bine să-l gust, cât mi-a fost inetrzis, de pe oricare loc, azi, abia mă mai scol.

Şi mi-e dor de Brâncuşi, cel mai mult de Brâncuşi, dacă nu-ntârziam, într-un straniu pariu, îi umblam la fereşti, îi dormeam pe la uşi, pentru opera lui, măcar piatră să-l fiu.
Condamnat, pentru veci, să fiu numai român, noapte bună, oraş al eternei lumini, prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
Hai acasă, eu plec, n-are rost să rămân, e prea scump pentru mine să mor în străini.
Lume, lume
De la mine pân' la tine
Numai fluturi şi albine,
De la tine pân' la mine,
Numai rău şi nici un bine.
De la mine pân' la ea,
Numai lanţ şi numai za,
Unde-l ea şi unde-s eu,
Numai piese de muzeu.
De la noi până la lume,
Numai fiare fără nume,
De la lume pân' acasă,
Numai vreme friguroasă.
De la mine pân' la ei,
Numai lupte şi scântei,
Ei acolo, eu aici,
Şi-ntre noi e-un fel de bici.
De la voi la oarecine,
Numai guşteri şi ruine,
Din neanţ la dumneavoastră,
Numai gratii la fereastră.
De la noi până la noi,
Numai ei, din doi în doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de război.
De la toate pân' la toate,
Numai tu, singurătate,
Numai tu şi eu şi plânsu-mi,
De la eu până la însumi.

7 noiembrie 1997

E prea puţin
De-atâtea zilnice-ncercări mizere,
De-atâta umilinţă şi păcat,
De-atâta moarte câtă ni s-a dat,
E prea puţin o singură-Nviere.
Şi, totuşi, pe pământul îngheţat,
Lumina lunii drepturile-şi cere
Şi-n stupi lucrează vechiul dor de miere
Şi vânturile primenirii bat.
E ca un fel de rupere de ere
Şi ca un întuneric luminat,
E lupta-ntre femeie şi bărbat,
Ca la un alt scandal pentru putere.
Şi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat,
E prea puţin o singură-Nviere.
25 aprilie 1997

Orfani
A fi om e mai greu decât plumbul pe lume,
Noi nici nume n-avem. Dar câţi oameni au nume?
Ne-aţi uitat în cămin şi ni-l greu şi ruşine,
Mai cumplită, oricum, e uitarea de sine.
Suntem răi între noi, tot ce-l rău ne-răieşte,
Cei mai răi sunt acei ce urăsc omeneşte.
Noi - părinţi nu avem, cum destinul ne arată,
Pe pământ, cei mai mulţi n-au nici mamă, nici tată.
Poate că, între noi, peste traiul de câine,
Sunt cei supradotaţi pentru lumea de mâine.
Şi mai mare ca noi e, oricum, altă rană,
Un popor de orfani, într-o lume orfană.
10 aprilie 1997

Târziu
Când v-am rugat să-l ocrotim,
Când v-am rugat a nu-l uita,
N-aţi auzit şi mi-aţi răspuns
Că-l o problemă foarte grea.
Şi-am fost ridicol stăruind

Şi-am încercat să vă mai spun
Şi noi m-aţi învinovăţit
Şi m-aţi considerat nebun.
Şi eu v-am zis că nu e timp,
Că suntem nişte pasageri,
Şi voi aţi construit minciuni,
Mai multe astăzi decât ieri.
Şi-acum de ce vă bucuraţi
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-aţi condamnat pe ei
La trăi pe muchie de cuţit?
O locuinţă v-am cerut,
S-o dăm artiştilor pribegi,
Şi jaful vostru mi-a răspuns
Cu literele unei legi.
Acum, e gata casa lor
Şi v-aţi putea şi voi mândri
Că daţi o casă celor morţi,
Deşi ei v-au cerut-o, vii.
Târziu răspuns şi ipocrit,
Artiştii au ajuns pământ,
E gata casa vieţii lor,
Dar locatarii nu mai sunt.
20 mai 1994
Căruciorul cu rotile
America nu se dezminte.
Ea, tocmai în aceste zile,
Ne mai trimite-un preşedinte,
În căruciorul cu rotile.
Prin orizonturi numai ţinte,
În voie mişună reptile,
Şi iarăşi e-un fior fierbinte
În graniţele inutile.
Din lacrimile fostei mile,
Mai strigă ruşii: înainte!
De Yalta tragicelor file,
Ne-aducem iarăşi, toţi, aminte.

Şi, sub căruţul cu rotile,
Se scoală morţii din morminte.
20 martie 1997
Bătrânul cerşetor
La colţul străzii e un cerşetor
Cu mâna-ntinsă, către-o altă lume
Decât aceea unde, fără nume,
El ispăşeşte râsul tuturor.
Adolescenţii se mai ţin de glume
Şi-l pun în palmă semne de-ale lor,
El e bătrân şi înţelegător,
Cu noi, cu toţii, dar, cu cei mici, anume.
Şi cine observă, înt-o doară,
Ca el e-aici din vremuri de demult,
Imperturbabil, în acest tumult,
El, cerşetorul, a uitat să moară.
Sub zdreanţa lui, minunea se-ntrupează,
În el e Dumnezeu, ce stă de pază.
9 aprilie 1997
Unde să pleci
Află şi-nvaţă
Acest refren:
Până la moarte,
N-ai nici un tren.
Clipă absurdă
Şi, noi, năuci,
Nici nu ştiu unde
Vrei să te duci.
Încă nu-l gata,
În hale reci,
Trenul cu care
Crezi c-ai să pleci.
Deocamdată,
Încă de ieri,
Acarii însuşi
Se simt şomeri.
Care plecare,

Care pardon,
Care adio,
Care peron?
Ce despărţire,
Când amândoi
Nu ne cunoaştem
Noi între noi?
Nu fi precoce,
Nu insista,
Încă-l abstractă
Iubirea mea,
Cât tu, pe lume
Nici n-ai venit
Şi, într-un pântec,
Suferi cumplit.
Creşte, sub cerul
Aştrilor căşti,
Maternitatea
Unde urmează
Să mi te naşti.
28 decembrie 1997
Viaţa, dublu mixt
Trăiesc aici, dar mă simt că sunt departe,
Din ce în ce mai singur şi mai trist,
Nici nu mai ştiu cât pot să rezist,
Închis într-un ziar şi într-o carte.
Mă-ncredinţez iluziei deşarte
Că mă salvează regăsirea-n Christ,
Dar, vai, ajung un fel de dublu-mixt,
Cu viaţă-n minus şi cu plus de moarte.
Şi, totuşi, nu m-a ocolit norocul,
Deşi mi-a fost întotdeauna greu,
Şi-am transformat în foc destinul meu
Ca, azi, cenuşa să rezume focul.
Şi de-aş cădea, aşa cum cere jocul,
Ca să devin o piesă de muzeu,
Eu tot îi mulţumesc lui Dumnezeu

C-a-ntârziat şi-aşa, prea mult, sorocul.
18 iulie 1997
Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aş iubi
Altceva nu-l nimic
Şi mereu mă complic
Şi ce simplu mi-ar fi,
Dacă nu te-aş iubi.
Dacă m-aş lua după pretexte, daca-aş trage unde e uşor, nici nu trebuia s-aud de tine şi-mi era mai de folos să mor.
M-am băgat de bună voie slugă, dragostei morale ce ţi-o port, dar pricep că mi-ar fi fost rentabil să privesc destinul ca pe-un sport.
Nu-l o simplă încăpăţânare, pentru un ambiţios pariu, dar aleg o cale complicată, tocmai din motivul că sunt viu.
Eu detest relaţia burgheză, decorată circumstanţial, mă închin la legile naturii şi salut iubirea, ca scandal.
Mama ei de viaţă prefăcută, tatăl ei de soartă la mezat, te iubesc în felul unui trăsnet, te prefer aşa cum s-a-ntâmplat.
Greu îmi e şi greu îţi e şi ţie cu acest fel de a trăi al meu, totuşi, vreau să ştii că, din păcate, dragostea e o dificultate, fără care-ar fi cu mult mai greu.
31 decembrie 1996 - 1 ianuarie 1997
Bucureşti

SFÂRŞIT